

ראינו לנכון להעתיק כאן קריאה שהתפרסמה בארצות הברית מטעם גדולי הרבנים והפוסקים שם, וזה תוכן הדברים (מתורגם מאנגלית):

1234567

לעזר החסיד

'מזונות' או 'המוציא'?

לעזר החסיד

נהוג כיום לאפות לחמניות כאשר העיסה נילושה במיץ פירות ורשום עליהן – ברכתו בורא מיני מזונות.

העובדה היא שרוב בני אדם קובעים סעודה על לחמניות אלו, וכל הכונה באפית לחמניות אלו הוא לשמש תחליף לכריך רגיל, הלכך אף אם דין העיסה יהיה כדין עיסה של מזונות (אשר ברוב הפעמים אינו כן), עדיין הן חייבות בנטילת ידים, 'המוציא' וברכת המזון, מכיון שיש בהן שיעור שרוב בני אדם קובעים עליו סעודה.

הנהוג להגיש לחמניות אלה שרשום עליהן בורא מיני מזונות בארוחות כגון: חתונות, מלווה מלכה או במטוסים, כאשר כולם בודאי קובעים עליהן סעודה הוא מכשול לרבים!

באנו על החתום:

הרב אברהם ביק, הרב ראובן פינשטיין, הרב משה היינמן, הרב משה שטרן, הרב ישראל בלסקי, הרב אברהם בלומנקרנץ.

וזו היא הוראתם של כמה מגדולי פוסקי ארץ ישראל בענין לחמניות מזונות:

"לחמניות כאלו שרגילים לאוכלן למזון ולשובע יש לחשוש מלברך עליהן בורא מיני מזונות – גם כשאוכל מהם דבר מועט" (הוראת הגר"ש אלישיב בענין לחמניות מזונות).

"לפי מצב הדברים שאוכלים אותן (לחמניות מזונות) כתחליף ללחם ממש ובקביעות סעודה גמורה כפת לחם – אין ספק כי על פי ההלכה ברכת המוציא עם נטילת ידים וברכת המזון" (מכתב מהגר"ש ואזנר).

"בענין הלחמניות המתוקות שנילושות ברוב ואפילו כולו מי פירות, כפי ששמעתי שמשמשים בזה בסעודה במקום לחם... גם [אם] טועמים קצת לחמניה מתוקה יש להסתפק בזה, והסברה נוטה לברך המוציא" (הגר"ר ניסים קרליץ).